

Straf. Der er altsaa en Tidsbegrænsning, denne Indespærring har man ikke saaledes som her turdet etablere som ubegrænset. Saa har man til Gængæld udvidet den — og det er ogsaa højst rimeligt, naar man gaar ind paa Tankegangen — til ogsaa at omfatte andre Forbrydelser end Sædelighedsforbrydelser; man har medtaget Brandstiftelse og andre almenfarlige Forbrydelser, Falskmøntnere, Indbrudstyveri og andre grove Forbrydelser, Røveri o. s. v. Og det er ganske naturligt; der er i og for sig ingen Rimelighed i at indskrænke Bestemmelsen til Sædelighedsforbrydelser. Endelig er man ogsaa med Hensyn til Betingelserne gaaet en ganske anden Vej end den, Lovforslaget her gaar. Det fastsættes straks ved Dommens Afsigelse, naar Dommerne og Nævningerne ere enige og kun da, at den paagældende skal holdes i Forvaring saalænge. Her derimod siges det: Nej, det skal først afgøres, efter at han har siddet i Anstalten, og saa skal det afgøres efter Anstaltens Erfaring, rigtignok under en Sag. Nu kan en Domstol slet ikke afgøre det paa anden Maade end ved ligefrem at følge Anstaltens Erklæring. Men Anstalten kan ikke komme til at afgive nogen Erklæring her. Hvorledes skulde det, navnlig naar vi tænke paa Cellestraf, kunne tænkes, at Anstaltens Bestyrelse skulde kunne faa noget som helst yderligere Skøn om den vedkommendes Farlighed i Retning af at begaa Sædelighedsforbrydelse, hvortil der slet ingen Lejlighed eller Fristelse er i Strafanstalten? Det er ganske uforklarligt, hvorledes man kan komme til den Erklæring. Vil man overhovedet ind paa dette Princip, kunde man i og for sig etablere en anden Regel, som der vitterlig er Trang til, og som ikke vilde støde an mod Lovgivningens Grundtanke. Her er et af de store Spørgsmaal, som ere oppe mellem Læger og Jurister, det er den Paragraf i Straffeloven, som handler om ufuldstændig Tilregnelighed. Efter Straffehensynet ned sætter man Straffen meget betydeligt for den ufuldstændige Tilregnelighed. Men den halvttilregnelige Person kan være meget farlig, og der vilde være god Grund til at sige, og det vilde ikke være at forlade Lovgivningens Princip, naar man med Hensyn til halvttilregnelige sagde: Foruden Straffen eller rettere i Stedet for Straf beholde vi jer som det, I i Virkeligheden ere, nemlig abnorme, og holde jer i Forvaring, saalænge I ere farlige, saa længe Lægeerklæringen ikke viser det modsatte. Og det kunde finde en særlig Anvendelse paa

Sædelighedsforbrydere, fordi der er jo mange af disse Tilfælde — og det er vel dem, man har tænkt paa —, hvor Personen beherskes af en pervers Tilbøjelighed, som maaske ikke er tilstrækkelig til at gøre ham halvttilregnelig, men hvor man dog har som Basis dette, som man har ved de abnorme, ved de halvttilregnelige, nemlig Lægeerklæring, den paa Undersøgelse grundede Dom over vedkommendes fysiske Naturel. Der er idelig Tilfælde, hvor Lægen erklærer, at en Sædelighedsforbryder har pervers Tilbøjeligheder, men hvor man ikke af den Grund kan gøre ham hverken helt eller halvt utilregnelig. Der kunde man, uden at gøre Brud paa Lovgivningens Princip, sige: Den Mand maa vi holde i Forvaring, indtil en forandret Lægeerklæring foreligger. Det vilde være noget rationelt, noget, som ikke kom i Strid med med vor hele Lovgivning, som den nu er.

Endelig vil jeg med Hensyn til § 9, der, som jeg før har omtalt, indeholder de fleste Bestemmelser, som jeg sætter Pris paa, og som det vilde være godt at faa indførte, dog bemærke, at der er noget deri, som vanskeligt kan blive staaende saaledes. Uden Begrænsning at lade en Tvangsarbejdsanstalts Bestyrelse fastsætte det Maal af Arbejde, der skal udføres, og lade Straffetiden rette sig derefter, kunde dog lægge Fangerne i Hænderne paa en mulig Vilkaarlighed, som der helst maatte være en Begrænsning for. — En lignende Betragtning gælder muligvis med Hensyn til Pryglestraffens Anvendelse der, nemlig at der maa kræves visse Kauteler med Hensyn til Betingelserne, saaledes at det ikke bliver Anstaltens Bestyrelse, der kan paabyde den, i alt Fald ikke uden Politimesterens Samtykke. — Men navnlig savner jeg blandt de Straffemidler, der kunne anvendes i Tvangsarbejdsanstalter, nogle af de andre Straffemidler, som jeg i sin Tid forelagde Rigsdagen Forslag om, saaledes det haarde Natteleje, mørk Arrest og Kostens Indskrænkning. Man har alene indskrænket sig til staaende Arrest, som af sagkyndige er bleven erklæret at være værre end Tortur; ja, jeg ved nok, at andre sagkyndige tænke sig det modsatte, men de, der have nogen Erfaring, sige det. Jeg vilde ønske, at man vilde gøre en Forandring i den Retning, at man fik disse utvivlsomt uskadelige, men virksomme Midler, indførte i Stedet for den staaende Arrest.

Endelig skal jeg endnu blot med Hensyn til Tilholdene efter § 8 bemærke, at